

vens gennemførelse i 1933 bestemmelsen i § 27 i invalideforsikringsloven af 16. juli 1927, hvorefter udbetalingen af invaliderente i henhold til forsikringen ophørte ved modtagerens fyldte 62. år, men således at renteudbetalingen under forudsætning af, at modtagerens erhvervsevne ikke forbedredes i en sådan grad, at retten til invaliderente ikke længere var til stede, fortsattes indtil modtagerens død med uforandret beløb, og således at udgifterne hertil udrededes med halvdelen af statskassen og halvdelen af opholdskommunen.

Ændringen var en følge af den ved folkeforsikringsloven gennemførte sammensmeltning af de hidtil bestående ordninger for henholdsvis aldersrente og invaliderente, hvorved der indførtes principielt ensartede regler for beregning af disse to renteformer. Efter folkeforsikringsloven blev rentens grundbeløb således principielt fastsat til samme beløb for invalide- og aldersrentemottagere, men de førstnævnte fik herudover ret til et særligt invaliditetstillæg, ligesom de i tilfælde af hjælpeløshed kunne få tillagt et hjælpeløshedstillæg. Fradragsreglerne er endvidere i princippet ens for alders- og invaliderentemottagere, idet der dog for invaliderentemottagerens vedkommende gælder enkelte — til dels betydelige — lempelser, jfr. således lovens § 41, stk. 3, nr. 4, hvorefter der ved beregningen af invaliderente ses bort fra indtægt ved personligt arbejde for så vidt angår et beløb, svarende til rentens grundbeløb. Endvidere finder bestemmelsen om formuetillæg i § 41, stk. 3, nr. 2, ikke anvendelse på invaliderentemottagere.

Da der også fandtes at burde tages hensyn til, at invaliderentemottagerne selv har bidraget til renten, blev det fastsat, at renten med visse tillæg for disses vedkommende ikke kunne nedsættes under $\frac{1}{3}$ af grundbeløbet. Sidstnævnte regel, der sikrer, at en invaliderentemottager kan oppebære en minimumsrente uden hensyn til størrelsen af pågældendes egen eller ægtefællens indtægt, ophører imidlertid at få indflydelse på beregningen af renten, når invaliderentemottageren fylder 65 år, idet renten efter dette tidspunkt i henhold til § 57 er underkastet de for aldersrente gældende strengere fradragsregler. Herunder reglen i folkeforsikringslovens § 41, stk. 2, 3. pkt., hvorefter renten bortfalder, når den som følge af fradragsreglerne bliver under $\frac{1}{12}$ af grundbeløbet.

Denne ordning har givet anledning til kritik, idet den i en række tilfælde har medført, at invaliderentemottagere, der — sær-

lig på grund af ægtefællens indtægt — har oppebåret invaliderente med minimumsbeløbet, ved det fyldte 65. år helt har mistet renten, uanset at pågældendes — og ægtefællens — indtægtsforhold er uforandrede. Spørgsmålet kommer særlig frem med hensyn til de gifte kvindelige invaliderentemottagere.

En sådan konsekvens var udelukket efter den før folkeforsikringsloven gældende ordning, idet invalideforsikringsloven af 16. juli 1927 ikke indeholdt bestemmelser om invaliderentemottageres overgang til aldersrente ved opnåelse af en bestemt alder og om rentens påfølgende beregning efter de for sådan rente fastsatte regler. Ved den ovenfor nævnte bestemmelse i lovens § 27 sikredes de gamle invalidererimod rentens udbetaling med uforandret beløb, også efter at renteudbetalingen ifølge invalideforsikringen var ophørt. Ved folkeforsikringslovens gennemførelse i 1933 var man klar over, at anvendelsen af aldersrentereglerne i visse tilfælde kunne føre til ubillige resultater, idet det i bemærkningerne til forslaget til bestemmelsen i § 57, jfr. rigsdagstidende 1929—30, tillæg A, spalte 4041, forudsattes, at der af kommunalbestyrelsen blev tillagt rentemottageren et personligt tillæg, for så vidt overgangen fra invaliderente til aldersrente medførte en nedgang i renten, der i det enkelte tilfælde virkede uheldigt. Denne adgang til at yde personligt tillæg står imidlertid ikke åben, når renten helt bortfalder, og de personer, for hvem dette er tilfældet, kan derfor blive meget uheldigt stillet. Opnåelsen af 65 års alderen vil ikke for de tidligere invaliderentemottageres vedkommende medføre nogen besparelser. Forholdet vil formentlig i reglen være det, at den hidtil ydede rente er blevet anvendt til betaling af særlig medhjælp, som er nødvendiggjort af invaliditeten, og denne hjælp vil de pågældende også have brug for efter deres fyldte 65. år, måske endda i forstærket grad, når også alderen begynder at gøre sig gældende.

Man må derfor finde det rimeligt, at personer, der har fået tilkendt invaliderente, får ret til at oppebære det hidtil udbetalte beløb også efter det fyldte 65. år, og i overensstemmelse hermed stilles der forslag om, at beregningen af rente til sådanne personer også efter disses fyldte 65. år skal finde sted efter de for beregning af invaliderente gældende regler.

Da forholdet vil være det, at de fleste af de heromhandlede personer også efter den nugældende ordning før eller siden ville blive berettiget til at oppebære aldersrente — helt eller delvis —, anser man det imid-